

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci navrhovatelů: **a) P. O., b) Mgr. M. E., Ph.D., c) MgA. J. Z., d) Mgr. J. J.**, zastoupených Mgr. Evou Kantoříkovou, advokátkou se sídlem Jaselská 197/14, Brno, proti odpůrci: **Magistrát města Brna, odbor územního plánování a rozvoje**, se sídlem Kounicova 67, Brno, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) WHITE and RED, a. s., se sídlem Hlinky 45/114, Brno, zastoupené Mgr. Igorem Penkou, advokátem se sídlem Zahradnická 223/6, Brno, II) IMPERA ŽSD, investiční fond s proměnným kapitálem, a. s., se sídlem Hlinky 45/114, Brno, III) JET IMPERA, a. s., se sídlem Hlinky 45/114, Brno, IV) ŽSD invest, a. s., se sídlem Brněnská 1050, Modřice, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Úpravy směrné části územního plánu města Brna – ul. Podveská ze dne 21. 8. 2013, čj. MMB/0215849/2012, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení ad I) proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2015, čj. 64 A 1/2015 – 87,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Osoba zúčastněná na řízení WHITE and RED, a. s., se sídlem Hlinky 45/114, Brno, **je povinna** zaplatit navrhovatelům na náhradě nákladů řízení částku **10 220 Kč** k rukám společné zástupkyně navrhovatelů Mgr. Evy Kantoříkové, advokátky se sídlem Jaselská 197/14, Brno, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Odpůrce a osoby zúčastněné na řízení ad II), ad III) a ad IV) **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Úpravou směrné části územního plánu města Brna – ul. Podveská ze dne 21. 8. 2013, čj. MMB/0215849/2012 (dále „změna územního plánu“), odpůrce upravil na žádost osoby zúčastněné na řízení ad I) směrnou část územního plánu mezi ulicemi Kníničská a Podveská na pozemcích parc. č. 1510/1, 1512/1, 1513/1, 1514/1, 1515, 1516/1, 1516/2, 1516/4, 1520, 1521, 1522, 1523/1, 1523/2, 1523/3, 1524, 1525 v k. ú. Komín, obec Brno. Důvodem žádosti byl záměr umístit na uvedených pozemcích obytný komplex Triangl. Provedenou úpravou došlo ke změně funkčního typu plochy původně vymezené jako smíšená plocha výroby a služeb (SV) na smíšenou plochu jádrovou (SJ) za současného zvýšení indexu podlažní plochy (IPP) z 0,8 na 1,6. Rovněž došlo k úpravě vzájemné hranice návrhové plochy komunikace a prostranství místního významu a plochy SJ, a to zrušením původní plochy komunikace napojující původní plochu SV a jejím odsunutím na okraj řešeného území na hranici s plochou současného odborného učiliště. Odpůrce při rozhodování zohlednil Územní studii *„Kníničská – Podveská“*, která doporučovala výše uvedené změny.

II.

[2] Navrhovatel se domáhal u Krajského soudu v Brně zrušení shora uvedené změny územního plánu prostřednictvím návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a a násl. s. ř. s. Krajský soud zrušil napadenou změnu územního plánu rozsudkem ze dne 29. 5. 2015, čj. 64 A 1/2015 – 87. Nejprve konstatoval, že podmínky řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. byly splněny. Napadená změna územního plánu nese materiální znaky opatření obecné povahy, tj. konkrétnost předmětu a obecnost adresátů. Je splněna i podmínka aktivní legitimace navrhovatelů, neboť dostáli své povinnosti tvrdit, že jsou napadenou změnou dotčeni či zkráceni na svých vlastnických právech k pozemkům či bytovým jednotkám umístěným na území regulovaném územním plánem. Navrhovatelé prokázali svá vlastnická práva k nemovitostem na území a uvedli, že napadená změna územního plánu představuje podstatné snížení kvality prostředí, ve kterém žijí; změnou plochy SV na plochu SJ, která slouží k umisťování staveb bydlení, dojde k přelidnění lokality spojenému s nedostatkem klidových zón a navazující infrastruktury (plochy obchodů a služeb). Odpůrce byl v řízení pasivně legitimován, neboť se jednalo o orgán, který přijal napadenou změnu územního plánu.

[3] Územní plán města Brna byl vydán v roce 1994 za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále „starý stavební zákon“). Tehdejší právní úprava rozlišovala závaznou a směrnou část územního plánu. Starý stavební zákon byl zrušen zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále „stavební zákon“), který již takovou úpravu neobsahoval, změny územních plánů vydaných za účinnosti předchozí právní úpravy však upravil přechodným ustanovením v § 188 odst. 3 uvedeného zákona. Podle tohoto ustanovení rozhoduje o úpravě směrné části územního plánu obecní úřad a v ostatních případech orgán územního plánování.

[4] Odpůrce provedl změnu směrné části územního plánu postupem podle § 188 odst. 3 stavebního zákona. Podle navrhovatelů se však materiálně jednalo o změnu závazné části územního plánu, o které měl rozhodnout orgán územního plánování ve zvláštním řízení. Krajský soud navrhovatelům přisvědčil.

[5] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl v usnesení ze dne 17. 9. 2013, čj. 1 Aos 2/2013 – 116, k závěru, že index podlažní plochy je limitem využití území, jehož vymezení je závazné; na tom nic nemění, že tento index byl nesprávně zařazen do směrné části územního plánu. Toto pravidlo ostatně vyplývá přímo z § 29 starého stavebního zákona a z § 18 prováděcí vyhlášky k tomuto zákonu. Pokud tudíž odpůrce provedl změnu indexu podlahové plochy úpravou směrné části územního plánu, postupoval v rozporu se zákonem.

[6] Nejvyšší správní soud dále konstatoval v rozsudku ze dne 5. 11. 2014, čj. 3 As 60/2014 – 85, že i funkční typ plochy, včetně jejího umístění a konkrétních staveb, jež jsou v území přípustné, je obdobně jako index podlahových ploch limitujícím regulativem uspořádání území, a musí být tudíž vymezen závazně. K tomuto závěru dospěl v případu obdobném nyní projednávané věci (změna funkční plochy SO – plochy smíšené obytné – na plochu SJ), a proto jej lze aplikovat i na nyní projednávanou věc. Úprava funkčního typu plochy SV na plochu SJ provedená pouhou změnou směrné části územního plánu byla tudíž v rozporu se zákonem. Nejednalo se o zanedbatelnou změnu, neboť bez jejího provedení by nebylo možné v oblasti vystavět plánovaný záměr – bytový komplex Triangl.

[7] Podle krajského soudu by bylo možné akceptovat úpravu vzájemné hranice návrhové plochy komunikace, prostranství místního významu a plochy SJ prostřednictvím změny směrné části územního plánu. Muselo by se však jednat pouze o změnu linií vzájemných hranic, nikoli o zcela nové vymezení návrhových ploch, jak tomu bylo v nyní projednávané věci. Odpůrce totiž ve výsledku posunul plochu komunikace o takřka sto metrů od dosavadní plochy a zároveň ji podstatně zkrátil. Takový postup nelze považovat za nevýznamné posunutí hranic. Tato úprava vzájemných hranic byla zároveň provedena v souvislosti s úpravou funkčního typu návrhové smíšené plochy SV na funkční typ SJ. Došlo tedy k novému vymezení návrhových ploch, které podstatně změnilo využití území. Ani v tomto případě tedy nebylo možné provést tuto změnu pouze úpravou směrné části územního plánu.

III.

[8] Osoba zúčastněná na řízení ad I), dále „stěžovatelka“, podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítla, že krajský soud porušil její práva tím, že bez dalšího převzal právní názor vyjádřený v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 1 Aos 2/2013 – 116, podle kterého je index podlažní plochy závazným limitem využití území, na čemž nic nemění ani to, že tento index byl nesprávně zařazen do směrné části územního plánu.

[9] Uvedený právní názor dle stěžovatelky překračuje meze soudního přezkumu, neboť bez adekvátního odůvodnění představuje zásah do ústavně zaručeného práva územně samosprávných celků na samosprávu. Rozšířený senát totiž retroaktivně odňal specializovaným územně plánovacím orgánům specifické pravomoci a přenesl je na neerudovaná zastupitelstva obcí. Vymezení závazné části územního plánu bylo v samostatné působnosti obcí. Starý stavební zákon neobsahoval definici indexu podlahové plochy ani jej neoznačil za závazný regulativ. Rozšířený senát však tento pojem autoritativně zařadil do závazné části územního plánu. Rovněž došlo k nepřípustnému

dotváření právního řádu soudní mocí, neboť pro závěry rozšířeného senátu o indexu podlahové plochy není opora v relevantních právních předpisech.

[10] Zařazením indexu podlahové plochy do závazné části územního plánu rovněž dle stěžovatelky došlo k porušení principu legitimního očekávání a oprávněné důvěry v právo. Krajský soud se nezabýval legitimním očekáváním stěžovatelky vzhledem k dosavadní konstantní praxi přijímání změn územních plánů. Odpůrce byl příslušný k provedení dané změny. Krajský soud přesunul tuto příslušnost na zastupitelstvo, čímž ve stěžovatelce vyvolal právní nejistotu. Stěžovatelka nemohla v době žádosti o změnu územního plánu předpokládat, že dosavadní praxe správních orgánů bude zpochybněna soudem a že jí v důsledku toho vznikne škoda velkého rozsahu.

[11] Stěžovatelka byla znevýhodněna oproti navrhovatelům, neboť rozsudkem krajského soudu byl zmařen její stavební záměr budovaný v dobré víře, ačkoli zásah do práv navrhovatelů v důsledku napadené změny územního plánu byl dle odborných studií vyhodnocen jako bagatelní. Tím krajský soud porušil čl. 11 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatelka v této souvislosti poukázala i na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které je třeba chránit nejen vlastnické právo, ale i jiné majetkové hodnoty, jejichž realizaci může vlastník legitimně očekávat.

[12] Na závěr stěžovatelka namítla, že krajský soud nedostatečně odůvodnil závěr, že napadená změna územního plánu vykazuje materiální prvky opatření obecné povahy. Krajský soud neuvedl žádné okolnosti, které by tvrzenou materiálnost odůvodňovaly či přibližovaly. Jeho rozsudek je tudíž nepřezkoumatelný.

IV.

[13] Navrhovatelé nesouhlasili s argumentací stěžovatelky. Územní plán je dynamický nástroj, který reaguje na vývoj území a potřeby jeho obyvatel. Stěžovatelka nemohla legitimně očekávat trvalost a neměnnost změny územního plánu, i kdyby byla přijata řádně. Navrhovatelé naopak mají jakožto obyvatelé území legitimní očekávání, že další výstavba bude v území probíhat pouze v takovém rozsahu, aby nedocházelo k přetížení území. Zrušením napadené změny územního plánu byl princip důvěry v právo posílen, nikoli porušen. Rozsudkem krajského soudu rovněž nedošlo k přesunu pravomoci z obecního úřadu na zastupitelstvo. Tuto změnu přinesl stavební zákon; pochybení odpůrce, který nezohlednil novou právní úpravu, nelze považovat za důvod ponechání napadené změny v platnosti. Posuzování změn indexu podlahových ploch jakožto změny směrné části územního plánu byl nadto po řadu let v rozporu s přístupem Ústavu územního rozvoje, který zařazoval tyto limity do závazných částí územního plánu ještě před rozhodnutím rozšířeného senátu čj. 1 Aos 2/2013 – 116.

V.

[14] Odpůrce se ve vyjádření ke kasační stížnosti přiklonil k argumentaci stěžovatelky. Závěr krajského soudu, že index podlahové plochy měl být kvalifikován jako limit využití území podle § 29 starého stavebního zákona, již není možné učinit. Směřoval totiž nikoli proti napadené změně územního plánu, nýbrž proti textové části samotného územního plánu, konkrétně kapitoly 8. Přílohy č. 1 Obecné závazné vyhlášky Statutárního města Brna č. 2/2004 (dále „vyhláška města Brna č. 2/2004“), která explicitně zařazuje index

podlahové plochy (míru stavebního využití) do směrné části. Případné nesprávné začlenění indexu podlahové plochy do směrné části územního plánu není vadou, která by vyvolávala jeho nicotnost, a kterou by tudíž bylo možné odstranit kdykoli. Uvedenou vadu bylo možné odstranit pouze ve lhůtě podle § 101b odst. 1 s. ř. s. stanovené pro přezkum opatření obecné povahy, tj. do 3 let od účinnosti územního plánu. Tato lhůta již marně uplynula; podle zásady presumpce správnosti správních rozhodnutí je tudíž třeba považovat územní plán za správný a nelze ho již přezkoumávat ve správním soudnictví. Protože krajský soud nerozlišoval mezi důsledky vadného a nicotného správního aktu, čímž zasáhl do právní jistoty účastníků řízení, porušil základy práva a vyvolal vážné finanční dopady.

[15] Shora popsaná argumentace krajského soudu, která vycházela z právního názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení čj. 1 Aos 2/2013 – 116, znamená vážné komplikace pro stavební a investiční činnost ve městě Brně, neboť jakákoli změna v orientačně stanoveném indexu podlahových ploch předpokládá tříletý proces. Odpůrce zdůraznil, že index podlahových ploch byl v územním plánu stanoven cíleně jako směrný, a proto byl pouze orientační; nyní už neodpovídá realitě.

[16] Odpůrce postupoval v souladu s § 188 odst. 3 stavebního zákona, neboť upravoval směrnou část územního plánu. Nejednalo se tedy o porušení zákona, jak tvrdí krajský soud. Odpůrci ani nepřísluší, aby po dvaceti letech přehodnocoval části územního plánu pouze na základě úvahy o jejich nesprávném zařazení podle § 29 starého stavebního zákona, neboť by se jednalo o vážný zásah do právní jistoty.

VI.

[17] Osoby zúčastněné na řízení ad II), ad III) a ad IV) se ve svém vyjádření ztotožnily s argumentací stěžovatelky.

VII.

[18] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Stěžovatelka pojala kasační stížnost jako polemiku s právními závěry uvedenými v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, čj. 1 Aos 2/2013 – 116, které krajský soud aplikoval na nyní projednávanou věc. V citovaném usnesení rozšířený senát mimo jiné konstatoval, že *„index podlažní plochy je obecným regulativem prostorového uspořádání území, tj. limitem jeho využití, jehož vymezení je závazné; na tom nic nemění ani to, že tento index byl nesprávně zařazen do směrné části územního plánu (§ 50 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb.),“* a dále, že *„má-li být v platném územním plánu nově zaveden limit využití území mj. indexem podlažní plochy či změněny hodnoty již existující regulace, je nutno postupovat podle § 188 odst. 3, věta prvá zákona č. 183/2006 Sb., tedy přijmout takovou změnu územního plánu formou opatření obecné povahy; věta druhá a třetí citovaného ustanovení se neuplatní.“*

[21] Podle výkladu pojmů obsaženého v příloze č. 1 vyhlášky města Brna č. 2/2004 vyjadřuje index podlažní plochy *„intenzitu využití území (např. z hlediska utváření charakteru území, možného zatížení technické infrastruktury apod.), tj. počet m² hrubé podlažní plochy na m² základní plochy.“* V části 8. téže přílohy je pak uvedeno, že *„míra stavebního využití vyjádřená indexem podlažní plochy (IPP) ve výkresu Plán využití území 1:5000 je stanovena pro návrhové stavební plochy směrně.“*

[22] Rozšířený senát připomněl, že citovaná vyhláška města Brna byla vydána ještě za účinnosti starého stavebního zákona, který v § 29 velmi obecně vymezoval obsah závazné části územního plánu tak, že *„závazné jsou základní zásady uspořádání území a limity jeho využití, vyjádřené v regulativech, ostatní části jsou směrné.“* Rozšířený senát dále uvedl, že podle § 18 vyhlášky č. 235/2001 Sb., o územně plánovacích podkladech a územně plánovací dokumentaci (dále „vyhláška č. 235/2001 Sb.“), musí závazná část územního plánu obce obsahovat zejména *„urbanistickou koncepci, využití ploch a jejich uspořádání, vymezení zastavitelného území, omezení změn v užívání staveb, zásady uspořádání dopravního, technického a občanského vybavení, vymezení územního systému ekologické stability, limity využití území, plochy přípustné pro těžbu nerostů, vymezení ploch pro veřejně prospěšné stavby a pro provedení asanací nebo asanačních úprav.“* Z citovaných ustanovení starého stavebního zákona i vyhlášky č. 235/2001 Sb. je dle rozšířeného senátu zřejmé, že limity území musí být v územním plánu vymezeny závazně.

[23] Rozšířený senát konstatoval, že míra využití území významně ovlivňuje, jak velká stavba a s jakou podlažní plochou může být v daném území umístěna. Zvýší-li se index podlažní plochy pro určitou plochu, znamená to, že tato plocha může být zastavěna daleko hustěji, popřípadě stavbami podstatně vyššími, než bylo dosud předpokládáno. Taková změna je způsobilá zasáhnout do vlastnických práv k nemovitostem nacházejícím se na daném území. Hodnota indexu podlažní plochy tudíž nemá být důsledkem nahodilosti či individuálních zájmů některých vlastníků nemovitostí v regulovaném území, nýbrž se má odvíjet od charakteru celkové zástavby, poměru nezastavených ploch vůči zastavěným, jakož i od jiných specifických faktorů.

[24] Rozšířený senát proto uzavřel, že z materiálního hlediska je index podlažní plochy obecným regulativem prostorového uspořádání konkrétního území, který odráží jeho možnosti a potřeby. Jedná se o limit využití území, jehož vymezení je závazné jak podle § 29 starého stavebního zákona, tak podle § 18 vyhlášky č. 235/2001 Sb. Na tento závěr nemá vliv, že v projednávané věci byl tento index nesprávně zařazen do směrné části územního plánu.

[25] Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 1. 2009, čj. 1 Afs 140/2008 – 77, č. 179/2009 Sb. NSS, judikatura správních soudů není neměnná a stěžovateli nic nebrání zpochybňovat v kasační stížnosti i validitu právního názoru vysloveného rozšířeným senátem. Na druhou stranu je relativní stabilita judikatury nezbytnou podmínkou právní jistoty a atributem právního státu. Za stavu nezměněných právních předpisů by se tudíž změny judikatury měly odehrávat z principiálních důvodů, tedy zejména z důvodu změny související právní úpravy nebo změny právních názorů soudů, k jejichž judikatuře je Nejvyšší správní soud povinen přihlížet (zejména judikatura

Ústavního soudu, Evropského soudu pro lidská práva, Soudního dvora Evropské Unie) a které jsou pro věc relevantní.

[26] Skutečnost, že judikatura byla sjednocena právním názorem rozšířeného senátu, přináší zvlášť významné argumenty ve prospěch setrvání na takto vytvořeném právním názoru. Brojí-li stěžovatel proti němu a současně nepřinese v kasační stížnosti žádné s ním konkurující argumenty, postačí v rozhodnutí zpravidla odkázat na příslušné části odůvodnění rozšířeného senátu.

[27] Shora uvedené platí tím spíše, vycházel-li rozšířený senát při formulaci svých právních závěrů z obdobného skutkového stavu jako v následně projednávané věci. Tak tomu bylo i nyní, neboť předmětem řízení před rozšířeným senátem byla shodně jako v nyní projednávané věci změna směrné části územního plánu města Brna spočívající ve změně hodnoty indexu podlažní plochy, která nebyla přijata formou opatření obecné povahy.

[28] Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od shora citovaných závěrů rozšířeného senátu odchýlit. Rozšířený senát dospěl k uvedeným závěrům na podkladě platné právní úpravy a své závěry přesvědčivě odůvodnil. Stěžovatelka v kasační stížnosti vznesla pouze obecné námitky, aniž by se argumentačně vypořádala s ústřední myšlenkou rozšířeného senátu, že index podlažní plochy je vyjádřením míry zastavitelnosti území, a tudíž se z povahy věci jedná o limit využití území. V tomto kontextu je nerozhodné, že starý stavební zákon neobsahoval definici pojmu „*index podlažní plochy*“; podstatné je, že zákon jednoznačně stanovil, že limity využití území mají být stanoveny v závazné části územního plánu.

[29] Závěr rozšířeného senátu rovněž nelze označit za zásah do práva obcí na samosprávu, neboť obce jsou povinny při tvorbě územně plánovací dokumentace respektovat pravidla stanovená zákonem. Pokud obec v rozporu se zákonem zařadí závazný limit využití území pouze do směrné části územního plánu, nelze toto pochybení zhojit s poukazem na stěžovatelčino legitimní očekávání. Předmětné území bylo vymezeno územním plánem jako smíšená plocha výroby a služeb. Porušením principu ochrany legitimního očekávání není, pokud krajský soud setrvá na požadavcích stanovených zákonem a soudní judikaturou, v důsledku čehož se změny požadované stěžovatelkou dosud neuskuteční. V důsledku právního názoru krajského soudu nedošlo ke změně původního právního stavu a stěžovatelce nesvědčí právní nárok na provedení požadovaných změn. Stěžovatelka není jediným vlastníkem nemovitostí v řešeném území. Je třeba zohlednit i legitimní očekávání ostatních vlastníků pozemků v řešeném území, že významné změny územního plánu pro dané území se budou dít v souladu se zákonem s jejich vědomím a za jejich účasti.

[30] Podle § 188 odst. 3 stavebního zákona, který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2007, mohou být závazné části územního plánu vydaného před 1. 1. 2007 měněny pouze formou opatření obecné povahy. Změna závazné části územního plánu, a tedy i změna hodnoty indexu podlažní plochy, tudíž nepřísluší orgánu, který je oprávněn pouze k úpravám směrné části územního plánu.

[31] Požadavek zákona má své *ratio* v tom, že zajišťuje, aby se významné změny územně plánovací dokumentace neprováděly „*od stolu*“ bez vědomí a bez účasti vlastníků nemovitostí, kteří mohou být plánovanou změnou významně dotčeni na svých právech, a dalších dotčených osob, které by se jinak účastnily řízení o vydání opatření obecné povahy. Požadavek zákona nelze eliminovat nesprávným zařazením indexu podlažní plochy jakožto limitu využití území do směrné části územního plánu. Vlastníci dotčených pozemků a další dotčené osoby by totiž v takovém případě mohli být omezeni v zákonném právu aktivně se řízení účastnit a uplatňovat v něm své námitky a připomínky.

[32] Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že zrušení napadeného opatření obecné povahy neznamená, že stěžovatelka je zbavena možnosti realizovat svůj záměr výstavby bytového domu „Triangl“. Jestliže je ovšem k tomuto záměru nutno změnit index podlažní plochy, může stěžovatelka k jeho realizaci přistoupit až poté, co bude tento index změněn v souladu se zákonem prostřednictvím opatření obecné povahy, tedy mimo jiné za účasti dotčených osob a po poměření soukromého zájmu investora na straně jedné a zájmu veřejného na straně druhé.

[33] Nejvyšší správní soud konečně nepřisvědčil ani námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu má být z přezkoumatelného rozhodnutí zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy (srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 – 78, či ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 – 130, čj. 244/2004 Sb. NSS).

[34] Rozsudek krajského soudu vyhovuje těmto kritériím. Krajský soud konstatoval v části rozsudku věnované podmínkám řízení, že napadená změna směrné části územního plánu představuje takovou změnu územního plánu, která vykazuje materiální znaky opatření obecné povahy, tj. obecnost předmětu a konkrétnost adresátů, a poukázal v této souvislosti i na shora citované usnesení rozšířeného senátu čj. 1 Aos 2/2013 – 116. Vzhledem ke skutkové podobnosti obou projednávaných věcí považuje Nejvyšší správní soud úvahu krajského soudu o splnění podmínek řízení za dostačující.

[35] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[36] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první a odst. 5 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ani odpůrce nebyli v řízení o kasační stížnosti úspěšní, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Navrhovatelé byli ve věci plně úspěšní, proto mají právo na náhradu nákladů řízení vůči stěžovatelce (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Náhradu nákladů řízení představuje odměna zástupkyně a její hotové výdaje (srov. § 57 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud vyčíslil náklady řízení v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění rozhodném ke dni podání

kasační stížnosti (dále jen „advokátní tarif“). Podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 12 odst. 4, § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu náleží zástupkyni odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání vyjádření ke kasační stížnosti ve výši 9920 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon; celkem tedy 10 220 Kč. Tuto částku je stěžovatelka – osoba zúčastněná na řízení ad I) povinna zaplatit navrhovatelům k rukám jejich zástupkyně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[37] Osoby zúčastněné na řízení ad II), ad III) a ad IV) nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť jim soud v řízení neuložil žádnou povinnost a nejsou dány ani důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání této náhrady.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 15. března 2016

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu